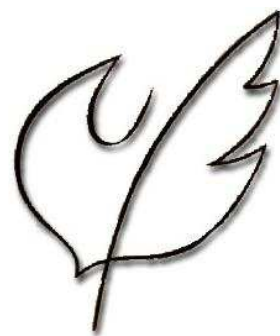

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IV. évfolyam 6. szám (33.) - 2007. június

Hittanos tanévzáró: „Betakarítás”!

A fülemben zümmög egy régebben tanult-dalolt kánon szövege: „Sej, haj! Állj elő, szekér! Lásd, amonnan felhőt hajt a szél. Csűrbe gyűjtsd a kévét...”

Ismét véget ért egy tanév, és egyházközségünk életében is lezárul egy „aratási szezon”. Mert furá módon az evangéliumban Jézus nem vetni küldi tanítványait, hanem aratni. „Az aratnivaló sok, a munkás kevés.” Persze hogy szántunk is, vetünk is, tanítunk és tanulunk, nevelünk és nevelődünk, de sokszor éppen azt mulasztjuk el, hogy számba vegyük Isten ajándékait, amit bennünk termett, érte hálát adjunk. Középkori híradásokban olvashatunk olyan időkről, amikor egy-egy járvány vagy háború után akkora volt az emberveszteség, hogy „lábbon maradt a gabona, nem maradt férfiember, aki learassa.” Micsoda szomorú látvány lehetett veszni látni azt, amibe sok emberi kéz szorgalma, küzdelme, imádsága épült bele. Nem csak

emberveszteség, hanem a figyelmetlenség is oka lehet ennek. Ha túl gyorsan, kutyafuttában zárjuk le a tanévet, és máris belevetjük magunkat a vakációba, anélkül hogy alapos hálaadást tartanánk. Mondhatnám úgy is, leltározást... Ami gyümölcs a fán marad leszedetlenül, gabona a mezőn, az éppúgy elveszik, mint ha meg se termett volna. Ezért fontos felismerni, számba venni a gazdagodást. Elég lenne végiglapozni a tanév során megjelent Pestszentimrei ÖrömHírLevél

számaikat, a beszámolókat, híradásokat, lelki tapasztalatokat, hogy rácsodálkozzunk, mennyi minden is történt a közösségünkben. Jó lélekkel adunk tehát hálát, és Isten szeretetére bízunk önmagunkat, hittanosainkat és egyházközségünket!

Szép, tartalmas nyarat kívánunk mindenkinek!

Márton atya

Beszámoló a hittanos évről

Örömmel számolunk be arról, hogy az idei tanévben 131 hittanosunk járt a plébániai hittancsoportok valamelyikébe. A tíz hittancsoportot figyelembe véve ez átlagban 13 főt jelent csoportonként. Öröm az is, hogy nem sokan maradtak el évközben, közel 15-en, különféle okok miatt, sőt inkább a hittanosok hívtak barátokat, osztálytársakat, akik közül többen stabil tagjai lettek a csoportnak. Mitől válik valódi közösséggé egy hittancsoport? Ez nagy rejtély. A svéd gyermekvers részlete jut eszembe: „A felnőttek furcsák néha. Azt hiszik, elég összeterelni két 'alkalmas korú' gyereket, és a két gyerek automatikusan jó haver lesz...” Vannak csoportok, ahol már érezni lehet – nagyobbaknál – valamiféle komolyabb igényt arra, hogy együtt legyenek, barátságok szövődnek. Látjuk azt is, hogy főként kisebbeknél komoly vallásos szülői, családi háttér nélkül egy gyermek nehezen tud lépést tartani a többiekkel a lelki fejlődés terén. Idegenül kezdheti érezni magát, mert érzékeli a távolságot a hittantársak és családjának lelkülete között. Szentháromság vasárnapján a szentmise imádsága mondja Istenről, hogy a Megváltó elküldésével és a Szentlélek kiárasztásával „kinyilatkoztattad belső életed csodálatos titkát.” Minden hittancsoportról ugyanezt szeretnénk mi is mondani. Hogy a szentháromságos szeretet csodája nyilvánuljon meg a csoportok belső életében. - pl -

Kérjük a testvéreket, hogy aki hozzá tud járulni a nyári hittanos táborokon résztvevő rászoruló gyermekek költségeihez (egy gyermek táborozása 12 ezer Ft-ba kerül), Márton atyánál jelezze támogatási szándékát. A rászoruló gyermekek nevében is köszönjük!

Legyünk apostolok!

(Gondolatok a városmisszió kapcsán, 2. rész)

Hogyan legyünk apostolok?

„Az emberfia azért jött, hogy keresse és üdvözítse, ami elveszett.” (Lk 19,10) „Ő nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.” Lelkünk oly drága neki, hogy kiontotta vérének a bűnök bocsánatára. **Krisztus szeretne az emberekkel beszélni**, és ezt általa akarja megtenni. Ha te nem beszélsz ezeknek a testvéreknek Krisztusról, senki sem beszél nekik. Ha te nem teszel tanúságot róla, mások sem teszik meg ezt. A társadalmunk jelentős része oly mértékben levált az örök kérdések

felvetésétől, hogy lassan jobban hasonlítunk egy rosszul szervezett rovar-társadalomra, mint emberi közösségre. Az embert nem a munka emeli ki az állatvilágból, hanem az önreflexió képessége, hogy képes a létezés egészére kérdéseket feltenni: Honnan jöttünk, hová tartunk, miért a szenvedés, a bűn és

a halál? Ebből fakad, hogy az ember az egyedül „Isten-képes” lény itt a földön. Az állatok sok tekintetben jobban megoldják a fajfenntartás, a táplálkozás és a biztonság alapvető létfeltételeit. Egyre azonban képtelenek. Az állatoknak nincs vallása. Akár a szekularizált társadalomnak. Mégis ehhez a társadalomhoz szól küldetésünk. Ezekhez az emberekhez kell Krisztust elvinnünk. A feladat nagy, elveszünk a megvalósításban. Talán azt hisszük, hogy lehetetlen is, mikor látjuk a sok rosszat. Úgy véljük, hogy nincs mit tennünk. Mikor ennyi a feladat, hol kezdhetjük el, hogy legnagyobb legyen az eredmény? Hogy a feladat megvalósítása **leghatékonyabb** legyen, **magunknál kell elkezdni**. Az Isten országának építése magunknál kezdődik. Ne azon törjük a fejünket, hogy a szomszédomnak jobbnak kell lennie, hogy el kell bűneit hagynia, hanem hogy én legyek jobb. Ha én jobb vagyok, már javul a társadalom. Ehhez szükséges, hogy tetteink természetfeletti életből fakadjanak. Mi ugyanazt tesszük, mint a többi ember. Éppúgy alszunk, éppúgy dolgozunk, éppúgy örülünk, szeretünk, sétálunk, beszélünk, írunk, vásárolunk, mint mindenki más. De ugyanakkor megvan mindig az összeköttetésünk az örökkévalósággal, Istennel. Nem az a lényeg, hogy mit teszünk. Lehetünk utcaseprő vagy államelnök, fagyalt-árúsító vagy computer programozó, kazánfűtő vagy pedagógus, nem az a fontos, hogy mit teszünk, hanem hogy hogyan tesszük. **Aki keresztény életet él, nem tesz semmi mást, de mindent másként tesz.** Ez a „másként” abban áll, hogy sohasem veszíti el az összeköttetést a kegyelmi étellel. Tetteinket Isten kegyelme természetfeletti síkra emeli, de fel kell adnunk a gyermekes, éretlen

dolgokat (vö. 1Kor 13,11). Mindent, amit teszünk, tegyük Isten dicsőségére és az Isten országának építéséért! Ha így élünk, ez annyit jelent, hogy **bemutatjuk Krisztust az embereknek**. Az Evangélium felfogása, útmutatása szerint élünk, beszélünk, dolgozunk, cselekszünk. Apostolkodásunk az **Egyház küldetéséből** fakad. Mert az Egyház tagjai vagyunk. Ezért nem munkálkodhatunk az Egyház ellen, hanem csak vele együtt. Egyetértésben az Egyház, a püspökök, plébánosok irányításával, papjainkkal összhangban. Ez nem azt jelenti, hogy munkakörünk csak az egyházi egyesületekben vagy egyletekben nyilvánul meg. Apostolkodjunk kereszténységünk következményeképp, tehát **egész életünk szerves részeként**, amit nem lehet térben és időben elhatárolni. Mi mindig apostolok vagyunk, a nap 24 órájában, az év 365 napján. Munkánktól, családuktól vehetünk szabadságot, de keresztény feladatainktól sohasem. Mi mindenhol apostolok vagyunk. **Családban, az utcán, a munkahelyen, összefogva vagy egyedül.** Kísérd el Krisztust a munkahelyedre, családba, a társadalomba, szórakozásaidba, és akkor sok alkalmat találsz, hogy Krisztust bemutasd, mint barátodat az embereknek. Az Evangélium szerint a pogányok egyszer Fülöphöz mentek és azt mondták neki: „*Látni kívánjuk Jézust!*” (Jn 12,21) A mai apostolokat Károlynak, Józsinnak, Máriának, Zsuzsának hívják, de az emberek nem szegeznek nekik: Látni szeretnék Jézust. A te feladatod, hogy bemutasd nekik Őt! (Folytatjuk...) Kovács János

Városmisszió

Kirándulni voltunk

Május 26-án, szombaton afféle pünkösdi kiránduláson vettünk részt az egyházközség 6-8 családjával egyetemben. Célunk az ócsai tájvédelmi körzetben a Selyemrét felkeresése volt egy kis közös séta, játék, beszélgetés, kötetlen együttlét céljából. Márton atya és a Bönöczk házaspár vezetésével így kicsik és nagyok, gyerekek és felnőttek együtt élvezhettük a természetben eltöltött néhány órát. Minthogy kevésbé ismertük ki magunkat Ócsán, alkalmi vezetőnk is akadt, Marci fiunk osztályfőnöke, Tünde néni személyében, aki nemcsak elkalauzolt minket a rétre vezető útig, hanem később lányával együtt csatlakozott is hozzánk.

A réten sokféle elfoglaltságra nyílt lehetőség: íjazás, tollasozás, focizás, békaüldözés, csigakeresés szerepelt a programban, és nekünk szülőknek is lehetőségünk nyílt kicsit nyugodtan beszélgetni egymással. (Amilyen nyugodtan csak lehet úgy, hogy a fél szemünk az erre-arra kódorgó gyermekeinken volt.)

Napunk legszebb része a Márton atya által celebrált szabadtéri misén való részvétel volt. Körülültük, körülterdeltük a zöld lombokkal díszített rögtönzött oltárt, figyelmesen hallgattuk Márton atya szavait, együtt imádkoztunk,

énekeltünk. Mindez megszentelte együttlétünket, társaságunk jelenvalóan is kiegészült Krisztussal.

A mise után még játszottunk és beszélgettünk egy kicsit, majd felkerekedtünk és hazaindultunk.

Jó, hogy egyre szorosabb szálak szövődnek közöttünk, jó hogy örömünket leljük egymás társaságában. Kérünk, Urunk, légy velünk, és erősítsd tovább közösségünket!

Csernyus László

Egyházközségi piknik

Komorán elsötétülő ég és néhány esőcsepp okozott időnként riadalmat, de végül kegyes volt hozzánk az időjárás, ragyogó napsütésben gyűlhettünk össze június 3-án az immár hagyománnyá vált plébániai piknikre. A két hatalmas kondérban kora reggel óta főtt az étel, sátrak és padok kerültek a plébánia kertjébe, s mire vége lett a tizes misének és a hálaadó Te Deumnak, minden készen állt az összejövetelre.

Talán kicsivel kevesebben voltunk, mint legutóbb, de még soha ennyi (kis)gyerekes család nem jött el, mint idén, s ettől az egész piknik valóban családias lett. A gyerekek pillanatok alatt birtokba vették az egész kertet, s amíg ők önfeledten játszottak, a felnőttek is válhattak egymással néhány szót. Pontosan délre elkészült az ebéd, s rövid ima után nekiláttunk az ételnek, ami idén a megszokottnál is sokkal finomabbra sikerült.

Ebéd után aszfaltrajzolás és kézműves foglalkozás várta a gyerekeket, s a felnőttek ismerkedését is megkönnyítette egy mondatkirakó játék.

Néhány bátrabb kisgyerek mikrofonba is énekelt vagy szavalt.

Ez a piknik is bizonyította, hogy lassan kezdünk valóban egy családdá válni, kezdjük számon tartani, megismerni egymást. A látásból ismert arcok nevet kaptak, s ez nemcsak azért örömteli, mert így új kapcsolatok, talán új barátságok is szövődhetnek, hanem azért, mert a kerti lakoma ismét hozzásegített ahhoz, hogy valódi közösséggé legyünk. Olyan közösséggé, mely heti rendszerességgel részt vesz egy titokzatos lakomán, egy fényűző mennyegzői vacsorán, melyre Krisztus családtagjai kapnak meghívást.

Bakó Dorottya

A Szűzanya körbeölelte a várost!

*Élő Rózsafüzér Budapest körül.
2007. május 12.*

Csendes, borongós reggelen gyülekeztünk a soroksári Nagyboldogasszony templomban, mintegy kétszázan, hogy részt vegyünk a várost körbe ölelő, imádságos zarándoklaton. A reggeli szentmise után minden indulási templomból két különböző irányba indultak a hívek. Soroksárról az egyik csapat Tétény felé, mi pedig, a másik csapat Pestszentlőrinc felé vettük az irányt. A miénk volt a 7. szakasz. Erős aktualitás és szép szimbolikus tartalom jellemezte ezt a szakaszt: Nagyboldogasszony templomból indultunk, Pesterzsébeten keresztül (2007: *Szent Erzsébet éve*), érintve a Fatimai Szűzanya templomot (*Fatimai jelenés 90. évfordulóján*). Innen Pestszentimrére, a Szent Imre plébániára, haladtunk (2007: *Szent Imre éve is*), majd tovább menve a Fadrusz-kereszt (*Trianon 80. évfordulója*) után Szent István plébánia, majd a Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébániára megérkezve szimbolikusán átélhettük

népünk legnagyobb örömeit és fájdalmait.

Utunkon végig kísérték szentjeink. Kicsit aggódva figyeltük az eget az erzsébeti temetőben, ahol elhunyt testvéreinkért imádkoztunk. Elkezdett esni az eső, ami óriási kegyelmi ajándék volt, de ez csak később vált mindenki számára világossá. A Fatimai Szűzanya templomba érve legalább 350 zarándok kémlelte az eget. Kedves fogadtatás várt a zarándok templomban, ahol az örvendetes rózsafüzért imádkoztuk lelkes örömmel. Kifelé jövet a templomból indulásra várakozva megjelent az égen az ígélet kék palástja. Elindultunk, hamarosan egy pusztaságon

keresztül vitt az utunk, ahol olyan finom homokos volt a talaj (*előzetes bejárás tapasztaltam*), hogy a reggeli eső nélkül az első tíz ember által felvert port ette volna az összes zarándok, és az orrunkig nem láttunk volna. Nem kis ajándék volt ez az eső. Ahogy túljutottunk a homokon és megérkeztünk az autópálya hídjához, kisütött a nap. Ettől kezdve ragyogó májusi idő fénylett az egész zarándoklat alatt. Köszönjük édes, égi Anyánk! Itt áldást kértünk a városra, és imádkoztunk a közlekedés résztvevőiért, majd elindultunk plébániánk felé. Asszonyaink teával és kávéval, valamint

frissítő italokkal fogadták vendégeinket, fiataljaink pavilonokat állítottak, sörpadokat, székeket helyeztek ki, és ifjúsági kórusunk, a nemrég debütált Néri Szent Fülöp kórus koncertet adott a zarándokok nagy öröme. A rózsafüzér tizedei megjelentették a nemzedékek összetartozását és a hit továbbadásának hagyományát. Az ebéd alatt körbetekintve ujjongó öröm töltött el. Teréz anya leányai Afrika gyermekei voltak, jöttek velük hajléktalan gondozottjaik is. A Nyolc Boldogság közösség barna fehér szerzetes ruhája épp úgy, mint az apácák jól ismert fekete fehérje gazdagította a látványt. Minden nemzedék jelen volt. A legfiatalabb egy négy hónapos gyermek volt, és az idősebbek között a nyolcvanon túliak is szépen eljöttek. Papi kimenőben sem volt hiány. „Színes pompás a világ, ha Krisztusnak él.” Ebéd után tovább indulva a Halmi-erdőben imádkoztunk városunk erdeiért és parkjaiért. A Fadrusz-keresztnél nemzetünkért szólt az ima. A Szent-István templomban legalább ötszázan zengték a rózsafüzért. Megrendítő élmény! Hat óra után néhány perccel érkeztünk a Szűzanya Szeplőtelen Szíve templomba. Előttünk érkeztek a 8. szakasz zarándokai majd kétszázan. A templom csordultig telve, akik nem jutottak be, kihangosítón követhették a misét. Felejthetetlen atmoszféra. A kegyelem láthatóvá lett az arcokon. A helyi hívek agapéval vártak. Nem is sietett haza a sokaság. Az egész napos gyaloglás és együttlét után is, este fél tízig ünnepeltük annak az örömét, hogy megélhettük a közösség élményét egymással és a Szűzanyával, Krisztusban. Zarándoklatunk a 2007. évi budapesti városmisszió előzetes rendezvénye volt. Egyik célja a misszió sikerének imádságos kiesdeklése. Kétezer hívőre számítottunk és ötezren tisztelték meg személyes jelenlétükkel az

eseményt. A Mária rádió és a Katolikus rádió jóvoltából további százezrek erősítették lelki jelenlétükkel és imáikkal a zarándoklat kegyelmeit. Nem alaptalan a reményünk, hogy Bécs, Párizs, Brüsszel és Lisszabon után messze túlszárnyalja elképzeléseinket a Budapesti Városmisszió sikere. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy az Úr örömmel tegye hozzá az Ő mérhetetlen kegyelmét!

Krisztus számít ránk!

Krisztus számít rád!

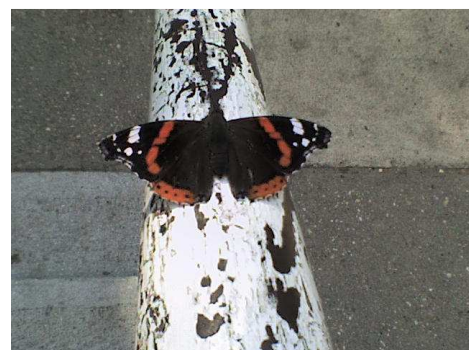
A Szűzanya körülölelte a várost, általunk és velünk. Hív téged is, személyesen, mert általad és veled akarja közölni szeretetét a többiek felé! **Jöjj és vegyél részt a városmisszió megvalósításában!**

Kovács János

Egy pillangó

Egyik nap, mint mindig, ahogy beléptem az iskola ajtaján, a portás a kezembe adta a kápolna kulcsát, és azt mondta: „Ha lesz időd, majd be kéne ülni a portára.” Arra gondoltam, hogy akkor nem megyek fel a kápolnába Jézushoz, majd csak a nap végén, és előbb leváltom Pista bácsit. De aztán valamiért mégis úgy döntöttem, hogy felmegyek...

A nap végén, ahogy szoktam, ismét bementem a kápolnába imádkozni, de ahogy beléptem, megrázó tény fogadott, az örökmécs nem égett. Szerettem volna azt hinni, hogy csak kiégett az égő, de

nem... Az Oltáriszentséget elvitték. Nagyon szomorú lettem, és már nem is tudtam, mi az, amiért érdemes ott lenni... Aztán kiültem a lépcsőre. Azt mondtam Jézusnak: „Többé már nem jó itt lenni, mert Te nem vagy itt. Nem jó nélküled. Bár visszajönnél!” Ahogy ezt kimondtam, egy pillangó szállt a korlátra. Odamentem, hogy lefotózzam. Az első kép sikerült is, aztán ahogy közelebb mentem, elrepült, majd visszaszállt a korlátra. A következő próbálkozásomat sem díjazta, mintha nem tetszett volna neki, hogy lencsevégre kapják. Többször is visszajött, ott röpködött körülöttem, mint ha kedveskedni akart volna, rászállt a fejemre, aztán megint körberrepült, leszállt a kezemre, és így játszott velem addig, míg el nem mentünk... Este misére mentem a főplébániára. Mikor kiléptem az ajtón, azt mondtam: „Akkor is rossz lesz Nélküled. Üres az iskola, mert nem vagy ott.” Ekkor ismét egy pillangó szállt le a földre, olyan volt, mint az előző. Odamentem, hogy megcsodáljam ezt a szépséget közelebről is. Meg se moccant, még azt is engedte, hogy hozzáérjek. Csodálatos volt...

Olyan volt, mint, egy ajándék, amit Jézus készített nekem, hogy megvigasztaljon...

Köszönöm Neked!

J. Marcsi

Keresztelés

Május 20-án a 10 órás mise keretében volt harmadik gyermekünk, Janka Zsuzsanna keresztelője. Egészen más élményt jelentett ez számunkra, mint a nagyobb gyermekeink keresztelője (őket máshol keresztelték, nem itt laktunk még). Régi hiányt pótolta, és nagy örömet szerzett nekem a „keresztelési felkészítés”, amikor Márton atya a keresztelésnek nem a gyakorlati lépéseit,

hanem a lelkiületét adta át nekünk. Ezzel a tudással felvértezve sokkal jobban megértettem a szertartás egyes elemeit, és mélyebben át tudtam élni, hogy gyermekünk az egész keresztény közösségnek vált a tagjává. Tovább erősítette ezt az élményt, hogy a szentmise után többen is odajöttek hozzánk, osztottak az örömünkben. Imádkozzunk, hogy Janka és a közösségünkhöz tartozó minden más gyermek is felnövekedve megtalálja és be tudja tölteni azt a hivatást, amit az Úr neki szánt!

Fülöp Csilla

Székelyföldön barangoltunk

Menaság-Újfaluban laktunk egy hétig, Csíkszeredától 14 km-re. Minden nap mentünk valahová. Csodaszépek az erdők, a méltóságos fenyők, a vadvirággal teli rétek. Hát még a székely öregek! Ráncos arcukon megérett mosoly, higgadtak. Sok szenvedésről beszélnek, amiken Isten segítségével átvergődtek valahogy. Nagyon tetszett, hogy ha olyan picike is a falu, hogy 10 házból áll, akkor is van temploma! Meglátszik, hogy itt nem volt bennlakó a török. Csak adót vetett ki rájuk, meg időnként végigrabolta a völgyeket. De a templomok, ha leégtek is, megmaradtak! Vastag falú, várszerű épületek. Századokon át itt imádták az Istent, sírták el bánatukat eleink.

Nagyváradtól a Csíki-medencéig mennyi útszéli kereszt van! Mikor

menasági keresztalja ballagott Csíksomlyóra, elől 3 zászlót vittek, meg egy keresztet. Négy iskolás nagyfiú csengetett ritmusosan előttük. Biztosan azért, hogy könnyebb legyen a lépés. De az útszéli keresztelnél milyen szépen tisztelegtek!

Megrendítő volt a Békás-szorosban lenni. Óriási sziklafalak, némelyik mintha gyaluval lenne simára csiszolva. Csak akkora hely van, hogy rohan a patak, meg az útnak kirobbantották a helyet. Majdnem ránk dőlnek az óriási sziklák! Belém hasított, hogy micsoda nagy erő, fenséges Úr, aki ezt megcsinálta és fenntartja. És ez a hatalmas Úr agyonverette, agyonkínóztatta magát értem! Micsoda számadást fog tartani! Joggal mondhatja, hogy én, az Úr, nagy árat fizettem érted! Uram, irgalmazz nekünk!

Három áldással jöttem haza. Még szerdán a csíksomlyói kegytemplomban imádkoztam a Szűzanya lábánál. Szombaton a gyulafehérvári érsek úr áldott meg mindannyiunkat. Csütörtökön Gyimesen voltunk az országhatárnál. Már beültem az autóba, mikor egy sovány, gyenge öltözetű csángó asszony három tehénként terelgetett a kocsival mellettem. Integtettem neki. Összetette a kezét, azután kereszt alakban megáldott. Nem szólhatott. Mennie kellett a tehének után. De annak a szegény asszonynak kicsordult a hite és a szeretete. Adta, amije volt. Kibuggyan a könnyem most is, ha rá gondolok!

Hát ezt a három áldást adom át én is nektek az újság betűin keresztül.

Szarvasné Marika néni

Hirdetések

Minden péntek este 7 órától (ill. már a szentmise vége után) egy órás **csendes szentségimádás** van templomunkban. Be lehet térni imádkozni rövidebb időre is.

Péntekenként az esti szentmisét Márton atya celebrálja. Előtte egy órát gyóntat. Első péntekenként különösen hívom a híveket, és a misét plébániánkért ajánlom fel.

Nagy szeretettel hívunk **újabb ministránsokat** az oltár szolgálatára.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor; este 6 órakor: hétfőn, csütörtökön és pénteken.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás Jézus Szíve tiszteletére**.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék előtt és alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmeáldozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, Tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. *Internet:* www.communio.hu/pestszentimrei